

Sygn. akt IV Ka 917/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r.

sprawy **Z. K.**

syna J. i J. z domu B. (...) r. w S. z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 29 października 2015 r. sygnatura akt II K 102/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. z Kancelarii Adwokackiej w K. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 917/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko Z. K. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B., woj. (...), wypowiedział w stosunku do J. S. groźby pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,-

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk

II. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B., woj. (...), wypowiedział w stosunku do T. Ź. groźby pozbawienia życia, zniszczenia jego mienia – drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...), które wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,-

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk

III. w dniu 29 grudnia 2014 w B. , woj. (...), znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe J. S.,-
to jest o czyn z art. 216 § 1 kk

IV. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B. , woj. (...) znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe T. Ż.,-
to jest o czyn z art. 216 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 roku (sygnatura akt II K 102/15) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego Z. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku i po przyjęciu , iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 190§1kk za czyny te na podstawie art. 190§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,-

II. oskarżonego Z. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt III i IV części wstępnej wyroku i po przyjęciu, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art.216§1kk za czyny te na podstawie art. 216§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk w zw. z art. 35§1kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-

III. na podstawie art. 91§2kk w zw. z art. 87§1kk połączył kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt I i II wyroku i wymierzył mu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,-

IV. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat ,-

V. na podstawie art. 73§1kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora,-

VI. na podstawie art. 72§1 pkt 7a kk zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi T. Ż. i J. S.,-

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. B. kwotę 723, 24 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,-

VIII. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zaliczył na rachunek Skarbu Państwa .

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przy wyrokowaniu zasady swobodnej oceny dowodów i uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych w zakresie, w jakim pokrzywdzeni wskazali, iż oskarżony krytycznego dnia - przed interwencją funkcjonariuszy Policji - miał grozić pokrzywdzonym, a także wyzywać pokrzywdzonych słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, a odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i jego żony, zaprzeczającym takim twierdzeniom, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, a także logicznego rozumowania, w szczególności uwzględniająca długotrwały konflikt, w którym strony pozostają od wielu lat, a także zeznania świadków w osobach sąsiadów stron, którzy nigdy nie zauważyli wskazywanych zachowań po stronie oskarżonego, sprzeciwia się takiemu przyjęciu, które to naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony krytycznego dnia groził pokrzywdzonemu zniszczeniem mienia, w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń na okoliczność czy oskarżony miał grozić pokrzywdzonemu popełnieniem przestępstwa czy wykroczenia na jego szkodę, podczas gdy ustalenie, iż chodziło o wykroczenie wyłącza możliwość przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa, a to wobec braku znamion czynu zabronionego z art. 190 §1 k.k., który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadził do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy brak ku temu podstaw;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż krytycznego dnia - w trakcie interwencji funkcjonariuszy Policji - oskarżony miał znieważać pokrzywdzoną słowem powszechnie uznawanym za obelżywe, w sytuacji, gdy nie ma możliwości stwierdzenia do kogo oskarżony je kierował, który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na wynik sprawy, albowiem zdeterminował treść orzeczenia;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony krytycznego dnia znieważał słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie przyjęcie, który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na treść orzeczenia, skutkując uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku w sytuacji braku podstaw ku takiemu rozstrzygnięciu.

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Brak jest podstaw do uwzględnienia podniesionego przez skarżącego we wniesionym środku odwoławczym zarzutu naruszenia przepisów postępowania wskazanych w apelacji tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego sąd rejonowy w sposób wnikliwy, wszechstronny i obiektywny rozważył zgromadzone dowody jak i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Przeprowadzona ocena całokształtu materiału dowodowego jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej. Nie sposób zatem uznać, iż sąd orzekający naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów. Autor apelacji zarzut naruszenia art. 7 kpk łączy z zarzutem naruszenia art. 410 kpk - w przedstawionej na poparcie powyższego zarzutu argumentacji nie wykazuje jednakże jakie dowody sąd orzekający pominął czy też wyrokując oparł się na materiale nie ujawnionym na rozprawie. Podnosząc powyższy zarzut, skarżący w istocie dokonuje polemiki ze stanowiskiem sądu I instancji przeciwstawiając zaprezentowanemu przez sąd stanowisku własną, subiektywną ocenę materiału dowodowego nie mającą jednak oparcia w materiale dowodowym.

Odnosząc się do przedstawionych w apelacji wywodów zauważyć należy, iż sąd rejonowy dokonał całościowej oceny zeznań J. S. oraz harmonizujących z tymi zeznaniami relacji przedstawionej przez T. Ż. trafnie uznając złożone przez te osoby zeznania za zasługujące na przyznanie im waloru wiarygodności. Analizując te wypowiedzi sąd rejonowy miał przy tym na uwadze również eksponowaną w apelacji okoliczność istnienia pomiędzy stronami konfliktu sąsiedzkiego jak i wzajemne relacje istniejące pomiędzy wskazanymi osobami. Fakt istnienia takiego konfliktu nie oznacza jednakże, iż przedstawione przez pokrzywdzonych w toku prowadzonego postępowania zeznania z założenia są niewiarygodne. Zauważyć należy, iż relacje pokrzywdzonych T. Ż. oraz J. S., w których odnosili się do sytuacji jaka zaistniała po przybyciu na miejsce zdarzenia interweniujących funkcjonariuszy policji - w tym co do uczestniczących w tym zdarzeniu osób i ich zachowania - przystają do zeznań funkcjonariuszy R. M. i A. S.. Z zeznań tych funkcjonariuszy wynika, iż oskarżony przebywając w tym czasie na korytarzu budynku mieszkalnego znajdował

się pod wpływem alkoholu oraz przejawiał agresję. W swojej relacji świadek R. M. wskazał m.in. iż „w naszej obecności Z. K. groził uszkodzeniem mienia, mówił, że zaraz wyrwie drzwi z futryny od mieszkania T. Ż. jeśli S. nie opuści tego mieszkania” (k. 15 verte). Na powyższą okoliczność wskazuje również w swoich zeznaniach świadek A. S.. Odnotowania dodatkowo także wymaga, iż jakkolwiek M. K., J. M., R. C., M. K. (1), D. O. i R. O. nie byli świadkami zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014 roku to jednakże z wypowiedzi tych osób wynika, iż strony pozostają w konflikcie a także, iż pokrzywdzony już uprzednio uskarżał się na negatywne zachowanie oskarżonego Z. K. względem niego, a mianowicie na słowne zaczepki i wulgarne odzywki. Zwrócić przy tym w tym miejscu należy uwagę, iż jak wynika z zeznań R. C. świadek słyszała wyzwiska kierowane pod adresem pokrzywdzonego T. Ż. wypowiedziane przez Z. oraz M.K. (2), którzy niejednokrotnie, jak wynika z przedstawionej przez wskazanego świadka relacji wyzywali wymienionego przed domem.

Przystępując do oceny zasadności zarzutu podniesionego w pkt 2 apelacji błędu w ustaleniach faktycznych przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż skarżący podnosząc powyższy zarzut oraz kwestionując w apelacji sprawstwo oskarżonego odnośnie czynu z art. 190 § 1 kk na szkodę T. Ż., błąd ten upatruje w przyjęciu, iż oskarżony krytycznego dnia groził pokrzywdzonemu zniszczeniem mienia, w sytuacji gdy Sąd I instancji, jak podnosi skarżący, nie poczynił żadnych ustaleń na okoliczność czy oskarżony miał grozić pokrzywdzonemu popełnieniem przestępstwa czy wykroczenia na jego szkodę, podczas gdy ustalenie, iż chodziło o wykroczenie wyłącza w ocenie autora apelacji możliwość przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa, wobec braku znamion czynu zabronionego z art. 190 § 1 kk.

Odnosząc się do zaprezentowanego w powyższym zakresie stanowiska nie sposób w tym miejscu nie zauważyć, iż jak wynika ze zgromadzonych oraz prawidłowo ocenionych dowodów w tym zeznań T. Ż. oraz J. S. oskarżony wypowiadał wobec pokrzywdzonego w dniu 29 grudnia 2014 roku nie tylko bezprawne groźby zniszczenia rzeczy lecz również co należy zaznaczyć groził pokrzywdzonemu T. Ż. jak również J. S. pozbawieniem życia. Jakkolwiek oskarżony Z. K. nie przyznał się do wypowiadania wobec pokrzywdzonych w czasie zaistniałego zdarzenia groźb karalnych, jednakże wobec logicznych i spójnych zeznań pokrzywdzonych złożonych w powyższym zakresie twierdzenia powyższe zostały zasadnie uznane za niewiarygodne. Ponadto w świetle całokształtu materiału dowodowego sprawy sąd rejonowy trafnie przyjął, iż treść groźb tych a opisanych w przedstawionej przez wymienione osoby relacji jak i sposób ich wypowiadania wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia.

Za niezasadny uznać należy także kolejny z podniesionych przez skarżącego zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 3 apelacji), a który skarżący upatruje w przyjęciu, iż oskarżony krytycznego dnia – w trakcie interwencji funkcjonariuszy policji - miał znieważać pokrzywdzoną słowem powszechnie uznanym za obelżywe w sytuacji gdy, jak stwierdza autor apelacji, nie ma możliwości stwierdzenia do kogo oskarżony je kierował. Przedstawiona na poparcie tego zarzutu argumentacja nie przekonuje. Rozpatrując powyższy zarzut zauważyć należy, iż jakkolwiek A. S. i R. M. sygnalizowali w swojej relacji, że oskarżony w czasie interwencji przejawiał agresję tak co do zgłaszającej jak i interweniujących funkcjonariuszy, co akcentuje w apelacji skarżący to jednakże brak jest zasadnych podstaw do przyjęcia jakoby oskarżony wyartykułowane w czasie interwencji słowa wulgarne kierował właśnie do interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy policji, skoro wulgarnie wyrażał się już przed ich przybyciem. Funkcjonariusze przybyli na miejsce zdarzenia oraz podjęli interwencje w związku ze zgłoszeniem pokrzywdzonej J. S., bowiem oskarżony przejawiając agresję - i znajdując się pod wpływem alkoholu – przebywając na korytarzu budynku mieszkalnego żądał aby wymieniona wyszła z mieszkania grożąc przy tym, iż wyrwie drzwi jeśli pokrzywdzona J. S. nie opuści tego mieszkania i zaczął wyzywać pokrzywdzoną J. S., jeszcze przed podjętą przez funkcjonariuszy policji interwencją, zaś w pisemnych motywach wyroku ustalając stan faktyczny sąd rejonowy opisał słowa jakie skierowane zostały przez oskarżonego do pokrzywdzonej.

Nie zasługuje na zaaprobowanie także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący czynu przypisanego oskarżonemu w pkt IV wyroku tj. czynu z art. 216 §1 kk popełnionego na szkodę T. Ż.. W świetle zgromadzonych dowodów zasadnym jest uznanie, iż w czasie tego zdarzenia niewątpliwie kierowane były wobec pokrzywdzonych tak J. S. jak i T. Ż. słowa wulgarne i obraźliwe. Na zaistnienie takiej sytuacji wskazywał pokrzywdzony w swojej relacji przedstawionej w dniu 12.01.2015 roku stwierdzając, iż „po jakimś czasie udało nam się te drzwi jakoś

zamknąć. K. jeszcze stał pod drzwiami dobijał się do nich, groził, że nas załatwi, że rozbije te drzwi, wyzywał nas słowami wulgarnymi” (k. 6 odwr.). Okoliczność, iż słowa te nie zostały dokładnie sprecyzowane (bowiem nikt tego nie doprecyzował w toku pierwszego przesłuchania) nie stoi na przeszkodzie uznaniu, iż taka sytuacja - a mianowicie znieważenie pokrzywdzonego - miała miejsce.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust.1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U z 2015 r. poz. 1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. z Kancelarii Adwokackiej w K. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 §1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.